Kerkverhaal 28

Bestaan er engelen?
In de zomermaanden is onze kerk elke middag geopend. Ik ben één van de vrijwilligers die de openstelling mogelijk maakt. Soms hoor je dan verhalen, ontboezemingen, die met respect worden aangehoord; dit blijft uiteraard binnen het gedachtegoed van de kerk.
Toch meen ik een enkel voorval, wat mij vertederde, te mogen noemen. Op een zekere middag komt er een jongen van zo'n tien jaar binnenlopen. Dit gebeurd wel vaker. De jongelui willen dan wat gegevens voor een spreekbeurt of scriptie voor hun school. Maar dit kind was anders.
Nadat hij een rondje door de kerk had gemaakt kwam hij naar mij toe. "Meneer, mag ik u wat vragen?" Ik knik welwillend. "Bestaan er engelen?" Ik word een beetje van mijn stuk gebracht en heb geen goed antwoord paraat. Dat geeft hij gelukkig zelf. "Mijn vader heeft er één gezien, in een wolk, helemaal wit, met doorschijnende vleugels". Ik loods hem in de richting van de zijdeur en stel voor toch nog maar eens, samen met zijn vader, terug te komen.
De rest van de middag is het rustig en buiten drukkend warm. Lange tijd loopt er niemand binnen. Ik zit in een makkelijke stoel naast de zijingang en dommel weg. Plotseling hoor ik een stem. "Hier had je geen goed antwoord op nietwaar!" "Zou je er niet vaker goed aan doen, moeilijke vragen aan mij voor te leggen"?
Ik schrik, kijk om mij heen en realiseer mij blijkbaar weggedommeld te zijn geweest. De torenklok laar vijf slagen horen. Ik sluit af.

Dokkum, 9 januari 2020.
Nomanski